

## Vrouwelijke besluiteloosheid

Mijn vriendin vond dat ik aan een nieuwe broek toe was. De koopperiode is ideaal want het is overal solden. Begin januari, het is berenkoud buiten en er ligt een dik sneeuwtapijt. Een echte winterse sfeer om op koopjesjacht te gaan. Het is van mijn kinderjaren geleden dat het nog eens zo gesneeuwd heeft en de sneeuw zo lang bleef liggen. Komt waarschijnlijk door de opwarming van de aarde.

Mijn vriendin zou mijn vriendin niet zijn als ze niet precies wist waar voor mij een broek te gaan kopen. In een mega kledingzaak, met verdiep en kelder etage, stappen we naar de heren afdeling, roltrap op want het is boven te doen.

“Is dat nu een reden om zo vroeg op te staan op een vrije zaterdag?” Vraag ik haar.

Gearmd staat ze naast mij op de roltrap. Mijn woorden gaan haar ene oor in en ongefilterd het andere oor weer uit. Haar aandacht gaat helemaal naar de damesafdeling die zich op de begane grond bevindt en waar we steeds meer overzicht over krijgen hoe hoger we ons op de roltrap bevinden.

“*Carpe diem,*” antwoordt ze.

Pluk de dag, juist ja. Blijkbaar heeft ze dan toch iets gehoord van mijn vraag. Als het aan mij lag, lag ik nog steeds te pitten in ons warme bed met haar in mijn armen maar neen, ze wil perse dat ik een nieuwe broek koop. Ze heeft wel een beetje gelijk ja.

“*Kan ik helpen?*”

Een verkoopster staat naast me.

“Ja, deze broek is precies wat ik zoek, niet te stijf, beetje sportief, ja, dit is wat ik wil.”

“*Wat is uw maat mijnheer?*”

“Eeuhhm.....”

Een lintmeter gaat rond mijn heupen. Ze neemt mijn maat en zoekt tussen de voorraad wat mij zou moeten passen. Ze overhandigt mij een broek en ik begeef me naar het pashokje.

Prima, past perfect, mooi model, net wat ik zocht, klaar, dat is geregeld.

Met mijn nieuwe broek aan stap ik uit het pashokje om de mening van mijn vriendin te vragen. Uit het pashokje bespeur ik haar nergens meer. Fraai is dat, waar zou ze zijn?

De oude broek terug aan en de nieuwe in mijn hand ga ik op zoek. Waar kan ik mijn vriendin vinden in deze kledingzaak? Dames afdeling waarschijnlijk. De roltrap af, maar deze keer in mijn eentje, speur ik in de afdeling dames naar mijn vriendin. Rekken vol met kleedjes, rokken, bloesjes, jassen en vooral, heel belangrijk, lingerie.

“*Wat vind je van dit kleedje?*”

Ik heb haar niet gevonden maar zij mij. Met een kleedje nog aan een klerenhangertje toont ze het voor haar lichaam.

Ze wacht niet op een antwoord van mij, overhandigt me haar handtas en jas en verdwijnt ermee in een pashokje. Uit het pashokje staat ze zich te spiegelen.

“Heel mooi kleedje schat, ze hebben het speciaal voor jou gemaakt.” “Als het de knijptest doorstaat koop je het maar.”

Ze kijkt me onbegrijpend aan. Ik ga naast haar staan en samen kijken we in de spiegel naar het kleedje. Met mijn rechterhand verdwijn ik achter haar rug en knijp in haar kontje.

“Ok, het knijpt lekker weg, koop het maar.”

Met het nieuwe kleedje nog aan snuffelt ze opnieuw in de rekken. Daar sta ik dan als verwijfde vent met een dameshandtas aan mijn schouder. Een eindje verder staan enkele stoelen. Kan beter maar even gaan zitten want dit kan nog een tijdje duren.

Mijn vriendin gaat pashokje in en pashokje uit. Een man, een jaar of tien jonger dan ik, neemt plaats op een stoel naast mij. Zonder iets te zeggen kijken we elkaar even aan. Een tijdje blijft het stil maar dan vraag ik hem:

“Je vrouw, ..... die is aan het kiezen?”

Zonder iets te zeggen knikt hij bevestigend.

Mijn vriendin komt voor me staan en heeft nu een rok en een bloesje aan. Ze vraagt me mijn mening. Zal het nu het kleedje worden of deze combinatie?

“Dit vind ik ook mooi, erg sexy, je kontje krijgt er een hoog knijpgehalte in.”

Ongeveer op hetzelfde moment komt de vrouw, van de man die naast me zit, ook even zijn mening vragen over wat ze aan heeft. De vrouwen kijken naar elkaars outfit en discussiëren erover. Wij mannen kijken elkaar even aan en dan opnieuw naar onze vrouwtjes. Even proberen we iets te zeggen maar zijn vrouw zegt tegen mijn vriendin dat ze een hele mooie broek gezien heeft. Met de woorden nog ongesproken op onze lippen verdwijnen de vrouwtjes samen naar de broeken afdeling.

Hup en weg zijn ze.

*“Wist je dat deze zaak een bar heeft?”* Vraagt de man.

*“Je meent het.”*

*“Echt wel, in de kelder etage.”*

Ik kijk hem aan.

*“De vrouwen hebben elkaar gevonden, waar wachten we nog op?”*

Ik met mijn nieuwe broek in mijn handen, jas van mijn vriendin en haar handtas om mijn schouder, volg de man op de roltrap richting kelder. De afdeling schoenen en, ..... de bar. Niet echt een bar maar een soort van cafetaria waar je ook eten kan krijgen. Wij aan een bakje koffie leren elkaar kennen.

De tijd vordert. Ondertussen is het reeds na de middag en we nemen beiden een bord spaghetti. Na de spaghetti vergrijpen we ons dan toch maar aan een biertje.

*“Dus hier zitten de heren.”*

De vrouwtjes hebben onze schuilplaats ontdekt. Mijn vriendin legt haar keuzes op de tafel. En ze nemen plaats tegenover ons. Wezenloos kijk ik naar de stapel kleding. Dit is geen broek meer kopen voor mij, dit is een regelrechte plundering op mijn bankrekening. Ook de vrouwtjes hebben honger gekregen en ook voor hun wordt er spaghetti gebracht.

Tijdens het eten kijkt ze over mijn schouder. Het duurt een beetje voor ik in de gaten heb dat ze echt aan het staren is. Ik draai me om, om te kijken wat haar aandacht zo trekt. Laarzen, schabben vol met vrouwenlaarzen. Haar bord spaghetti nog maar half staat ze op en samen met haar nieuwe kennis gaan ze richting laarzen. Ons mannen met een stapel kleding achter latend. We snuffelen in al dat fraais. Drie kleedjes, twee rokken, bloesjes, drie broeken, twee sjaaltjes en kijk, nieuwe lingerie. Ik toon het mijn lotgenoot. Ook zijn vrouw heeft nieuwe lingerie en toont het mij. Hebben ze daar met hun tweetjes lingerie staan passen.

*“Heb jij iets voor jezelf gekocht,”* vraag ik de man?

*“Neen, jij?”*

*“Ja, een broek, daarvoor zijn we naar hier gekomen.”*

De vrouwtjes lopen aan en af, telkens vragend aan ons welke laarzen het nu worden zullen. Volgens mij hebben ze reeds alles aan gehad.

De koude wind en sneeuw in ons gezicht trotserend, loop ik met vier grote draagtassen aan mijn ene hand en mijn vriendin gearmd aan de andere arm, dicht tegen me aan naar de auto. Zij draagt de doos met laarzen en het tasje met mijn broek erin. Alles ingeladen stappen we in.

*“Wat een super korting,”* zegt ze opgewonden.

Super korting ? Wat de korting was is voor haar heel belangrijk, maar wat het uiteindelijk gekost heeft doet niet terzake. Mijn bankkaart heeft nog van het trauma in mijn portefeuille.

Glunderend van tevredenheid staat ze aan de eettafel, enkel haar nieuwe lingerie en laarzen aan, te genieten van al dat fraais dat ze vandaag gekocht heeft. Netjes over de tafel verspreid en de verpakkingen op de grond.

*“Neem je me niet uit eten vanavond, vraagt ze, ik heb geen zin om eten te koken.”*

Languit in het salon zap ik op zoek naar iets dat de moeite waard is om naar te kijken. Mij goed, dat kan er ook nog bij. In mijn GSM snuffel ik naar het nummer van ons favoriete restaurant en bestel een tafeltje voor twee personen. Mijn GSM terug in mijn zak stekend zie ik mijn vriendin plots heel sip kijken.

*“Wat is er, waarom kijk je nu zo bedroefd?”*

*“Ik weet niet wat aan te trekken vanavond.”*